

[Lone Dybkjær]

tidligere mener, at der er ubegrænsede midler til rådighed her. Dette er et forslag om 300 mill. kr., og før havde vi et forslag om nogle andre millioner kroner, måske ikke 100, men så kommer der igen efter dette et forslag om nogle millioner kroner. Man kan diskutere, om samfundet i dag har råd til det. Jeg synes nok, det er lidt svært, og jeg synes navnlig, det er lidt svært, når forslagsstillerne ikke samtidig giver anvisning på, hvor besparelserne skal foretages.

Jeg er helt med på, at der i valgkampen var en VK-plan, men på samme led kunne jeg jo sige, hver gang jeg fremsatte et forslag: for øvrigt mener jeg, at forsvarsudgifterne skal være lig med nul. Men det ville man jo nok fra forslagsstillerne her sige ikke var nogen særlig realistisk debat, og jeg føler, at en almindelig henvisning til VK-planen eller tilsvarende heller ikke er et ordentligt alternativ.

Så har jeg i og for sig mere respekt for fremskridtspartiet. De siger ærligt, hvad det er for et mål, de vil nå. 2 dage skal lønmodtagerne selv betale og 3 dage til arbejdsgiverne. Jeg ved i øvrigt ikke, hvordan regnestykket går op, men det kan godt være, det går meget pænt op med de nuværende udgifter. Jeg mener, at der dog er en vis linje og sammenhæng i det, fordi man også har stillet forslag om at få nogle penge ind. I øvrigt vil jeg ikke sige, at jeg er enig med fremskridtspartiet, det er noget andet, men jeg synes, det er en mere konsekvent holdning end den, vi ser her.

Men jeg synes altså, at hele tanken må gå på: hvor går grænsen for, hvor mange penge vi kan hælde ud i øjeblikket, og hælder vi dem rigtigt ud? Nu kører man op med den 4. og 5. uge for jeg ved ikke hvilken gang, fordi man én gang har sagt den 4. og 5. uge, men hvorfor kunne man ikke lige så godt gå ned til den 1. uge eller den 4. uge eller for den sags skyld sige, at de første 6 uger skulle betales af arbejdsgiveren? Jeg kan ikke se, at der er nogen særlige grænser her, og derfor mener jeg, det er et fuldstændig tilfældigt greb i lommen dikteret af, at man engang havde en 4. og 5. uge. Om den vil jeg så konkret sige, at da valgte vi at bruge pengene anderledes, sådan som også både ministeren og den socialdemokratiske ordfører har været inde på. Vi valgte at bruge de 300 mill. kr. på en anden måde. Det kan man være

enig eller uenig i, men man må i hvert fald tage konsekvensen af det og fjerne den ordning, for at der kan være lidt sammenhæng i det, og sige: ja men vi synes, I valgte at bruge de 300 mill. kr. forkert, vi vil hellere bruge dem her. Det er i orden, jeg ville ikke være enig, men det ville dog være konsekvent.

Jeg vil ikke sige, at jeg er negativ over for den første del af forslaget, det er bare et spørgsmål om de 300 mill. kr. Men med hensyn til den anden del af forslaget synes jeg, vi skal sige til os selv, at nu er der i hvert fald kommet en rapport, og den plus en opfølgning af den synes jeg bør føre til, at vi – for at citere ministeren, som jo ikke er så vant til debatformen herinde – i en rolig og saglig tone prøver at diskutere og argumentere os frem til, hvordan vi, hvis vi synes, der er nogle penge, anvender dem bedst muligt til at forbedre de selvstændiges vilkår.

Dette er et forslag, men for mig at se er de 3 uger igen bare et greb i lommen. Det kunne godt være, der var andre måder, vi kunne dreje det her på, som var lige så gode. Jeg synes ikke, rapporten giver noget entydigt svar, men jeg synes, at den indirekte siger: det kan da godt være, det er andre ting, man i virkeligheden skal tage fat på, hvis man for alvor skal forbedre de selvstændiges stilling.

Tinning (VS):

Her er der tale om endnu et erhvervstilskud, som det også er blevet sagt før, et erhvervstilskud, som det i hvert fald er vanskeligt at sandsynliggøre skulle have nogen synderlig beskæftigelsesmæssig effekt. Og så er der i øvrigt tale om et forslag, vi har set, jeg kan ikke huske hvor mange gange før, men en hel del gange, så jeg skal ikke bruge meget mere krudt på det, men blot nøjes med at henvise til vores tidligere ordførertaler, som handler om, at vi er imod det her forslag.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti er medforslagsstiller til dette forslag, og vi mener, at arbejdsgiverens forpligtigelse til at betale sygedagpenge til de ansatte bør nedsættes fra 5 til 3 uger. Det vil, mener vi, betyde, at man ikke i samme grad som nu viger tilbage for at ansætte nyt personale, og det gælder specielt mindre arbejdsgivere. Jeg har ikke fået læst den rapport, som omtales, men jeg kan forstå, at to